

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **Finančního úřadu v Rakovníku**, se sídlem v Rakovníku, Masná 265/I, za účasti **H., M. a spol., v. o. s.**, správce konkursní podstaty úpadce V. P., v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2006, č. j. 44 Ca 18/2006 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 4. 2006, č. j. 44 Ca 18/2006 – 40, zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 4. 1. 2006, č. j. 1100/06/069910/3300, o přeplatku a ze dne 23. 1. 2006, č. j. 2968/05/069910/1416, o reklamaci společnosti H., M. a spol., v. o. s. (dále jen „účastník“) proti rozhodnutí o přeplatku. V odůvodnění krajský soud uvedl, že se stěžovatel neřídil závazným právním názorem vyjádřeným v rozsudku soudu ze dne 22. 11. 2005, č. j. 44 Ca 39/2005 - 96, a vydal nová rozhodnutí ve stejné věci, která jsou zcela shodná s rozhodnutími již jednou soudem zrušenými. Stěžovatel tím porušil ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. a obě jeho napadená rozhodnutí jsou nezákonná. Krajský soud opakovaně vyslovil závazný právní názor, že použití přeplatku na dani ohledně daňového subjektu, na jehož majetek byl prohlášen konkurz, na úhradu nedoplatku jiné daně, je nepřipustné a vzniklý daňový přeplatek je stěžovatel povinen vrátit do konkursní podstaty.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které uvedl, že účastník po zrušení původního rozhodnutí o přeplatku neučinil v daňovém řízení žádný úkon, ze kterého by bylo

patrně, že chce s daňovým přeplatkem naložit jinak, než jak bylo uvedeno v jeho žádosti. Takový úkon pak podle stěžovatele musí být učiněn v daňovém řízení. Žádost je projevem vůle účastníka a stěžovatel i účastník jsou tímto projevem vůle vázáni, pokud zákon nestanoví jinak. Projev vůle může být změněn jen zákonem předpokládaným způsobem a v zákonem předpokládané lhůtě. Při rozhodování o žádosti nemohl stěžovatel přihlídnout ke zpětvzetí žádosti ze dne 17. 2. 2004, neboť o tomto podání bylo vedeno samostatné řízení. Stěžovatel o něm dne 26. 2. 2004 rozhodl a podle zásad správního práva je tímto svým rozhodnutím vázán. Krajský soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2005, č. j. 44 Ca 39/2005 - 96, dospěl k závěru, že původní rozhodnutí o přeplatku a o reklamaci jsou z důvodů vnitřních rozporů a nesprávné argumentace nepřezkoumatelná a zrušil je. Podle stěžovatele nepřezkoumatelnost znamená, že rozhodnutí trpí takovými vadami, že z něj nelze zjistit, z jakých skutkových zjištění správní orgán v rozhodnutí vycházel a proč rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno. Soud vzhledem k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí nemůže přezkoumat zákonnost správního rozhodnutí a z tohoto důvodu krajský soud ve výše citovaném rozsudku nemohl zavázat stěžovatele k vrácení nadměrného odpočtu. Stěžovatel v dalším řízení vady způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí odstranil, a krajský soud proto v rozsudku napadeném touto kasační stížností nemohl dospět k závěru, že se stěžovatel neřídil jeho právním názorem. Účastník svými žádostmi ze dne 6. 1. 2004 a 14. 1. 2004 projevil vůli uhradit přeplatkem na dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) daňové nedoplatky. Krajský soud není oprávněn změnit vůli deklarovanou daňovým subjektem ve správním řízení, neboť soud nerozhodoval ve sporném řízení, ale posuzoval zákonnost správního rozhodnutí. Proto krajský soud nemohl zavázat stěžovatele k vrácení přeplatku do konkurzní podstaty. Krajský soud nevzal v úvahu, že Ústavní soud svými nálezy rozhodoval v případech, kdy finanční úřad převedl přeplatky na úhradu daňových nedoplatků z úřední povinnosti a nikoliv na žádost správce konkurzní podstaty. Podle stěžovatele proto názor Ústavního soudu na souzenou věc nedopadá. Pokud správce konkurzní podstaty projeví vůli uhradit daňové nedoplatky přeplatkem na dani, nejedná se o nepřípustné započtení na konkurzní podstatu, ale o úhradu daňové povinnosti úkonem správce konkurzní podstaty. Rozhodnutí stěžovatele, kterým vyhověl žádostem účastníka, nemůže být z tohoto důvodu v rozporu se zákonem č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel také v tom, že v jeho odůvodnění krajský soud uvedl skutečnosti vztahující se k věci vedené u soudu pod sp. zn. 44 Ca 15/2005, které s věcí vedenou pod sp. zn. 44 Ca 18/2006 nijak nesouvisí. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, správní orgán v dalším řízení vázán.

V rozsudku ze dne 22. 11. 2005, č. j. 44 Ca 39/2005 - 96, kterým zrušil rozhodnutí stěžovatele o přeplatku ze dne 7. 1. 2004, č. j. 5338/04/069910/3300, a o reklamaci ze dne 9. 5. 2005, č. j. 52917/05/069910/1416, krajský soud výslovně uvedl, že „V následném správním řízení soud žalovaného zavazuje svým právním názorem, že použití přeplatku na dani ohledně daňového subjektu, na jehož majetek byl prohlášen konkurz, na úhradu nedoplatku jiné daně je nepřípustné, a daný přeplatek na dani nechť

je po vydání příslušného správního rozhodnutí vrácen do konkurzní podstaty, jíž žalobce spravuje.“ Proti tomuto rozsudku žádný z účastníků nepodal kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud považuje především za nezbytné zdůraznit, že předmětem nynějšího řízení o kasační stížnosti je rozsudek, v němž je jako jediný důvod pro zrušení napadených správních rozhodnutí uvedeno to, že stěžovatel nerespektoval závazný právní názor soudu vyslovený v rozsudku předchozím. Přesto stěžovatel v kasační stížnosti uvedl námitky směřující proti důvodům, které vedly krajský soud ke zrušení jeho rozhodnutí z let 2004 a 2005, tedy de facto proti rozsudku krajského soudu ze dne 22. 11. 2005, č. j. 44 Ca 39/2005 - 96. Z tohoto důvodu je bezpředmětná námitka týkající se aplikace názorů Ústavního soudu na případy, kdy finanční úřad rozhodoval o převedení přeplatku na žádost správce konkurzní podstaty.

K námitce, že odstranění vad způsobujících nepřezkoumatelnost rozhodnutí nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., považuje Nejvyšší správní soud za postačující uvést, že v daném případě spočívá nezákonnost napadených správních rozhodnutí v nerespektování závazného právního názoru krajského soudu vysloveného v rozsudku ze dne 22. 11. 2005, č. j. 44 Ca 39/2005 - 96. Pokud stěžovatel považoval tento právní názor za nesprávný, měl možnost podat proti tomuto rozsudku kasační stížnosti, což však neučinil.

Vzhledem k výše citovanému a pro stěžovatele závaznému právnímu názoru krajského soudu měl stěžovatel povinnost vydat rozhodnutí o vrácení předmětného přeplatku do konkurzní podstaty. Stěžovatel takto nepostupoval, právní názor soudu nerespektoval a přeplatek na DPH opětovně převedl na úhradu daní jiných. Pro posuzovanou věc je naprosto bez významu, zda tak učinil na základě žádosti účastníka (tedy podle ust. § 64 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků) nebo z úřední povinnosti (podle odst. 2 citovaného ustanovení). Proto jsou právně irelevantní stížní námitky, že účastník svou vůli uhradit daňové nedoplatky přeplatkem na DPH nezměnil a že soud nemůže nahrazovat nebo měnit vůli účastníka projevenou v daňovém řízení.

Stěžovatel dále namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť jsou v něm uvedeny skutečnosti vztahující se k věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 44 Ca 15/2005, které však s posuzovanou věcí nijak nesouvisí. Krajský soud sice v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl skutečnosti vztahující se k věcem vedeným u něj pod sp. zn. 44 Ca 15/2005 a sp. zn. 44 Ca 48/2005, ale v prvním případě se jednalo (str. 2 odstavec třetí napadeného rozsudku) o část rekapitulující vyjádření stěžovatele k žalobě a v případě druhém (str. 4 odstavec druhý a třetí) o shrnutí obsahu rozsudků, na které stěžovatel ve vyjádření k žalobě odkázal. To, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, co bylo obsahem vyjádření stěžovatele k žalobě, nelze v žádném případě považovat za důvod pro závěr, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud totiž pouze respektoval zákonné požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí a posupoval tak v souladu s ust. § 157 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Rovněž zopakování závěrů, ke kterým krajský soud dospěl v rozsudcích ze dne 2. 8. 2005, č. j. 44 Ca 15/2005 - 39 a ze dne 8. 11. 2005, č. j. 44 Ca 48/2005 - 23, byť se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako nadbytečné, neboť se závěrem, že stěžovatel nerespektoval závazný právní názor, citované rozsudky nesouvisí, nelze posoudit jako vadu rozsudku způsobující jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud zde totiž pouze reagoval

na vyjádření stěžovatele k žalobě a uvedl, co z rozsudků, na něž stěžovatel takto odkázal, zjistil. Tento postup však nic nemění na skutečnosti, že závěr o nerespektování závazného právního názoru, který byl jediným důvodem pro zrušení předmětných správních rozhodnutí, je plně přezkoumatelný. Tento závěr je navíc podle Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodněný, podpořený logickou argumentací a má oporu v zákoně (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Tato stížní námitka je tedy také nedůvodná.

Ze všech výše uvedených důvodů není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníkovi žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu